

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4444 van 4 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Iraakse nationaliteit, op 25 september 2007 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen

worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2. Inzake X:

2.1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, Armeens christen zijn en geboren zijn in X. U verklaart gans uw leven in Bagdad te hebben gewoond. In 2003 zou u naar X zijn teruggekeerd en er uw toekomstige echtgenote hebben leren kennen. U bleef er verschillende weken waarna u naar Bagdad terugkeerde. Op 6 augustus 2004 zou u in X gehuwd zijn met X (O.V.X), een Armeens meisje afkomstig uit X. Na uw huwelijk zou u uw echtgenote hebben meegenomen naar Bagdad. Jullie zouden er in een huis van uw vader in de straat X in de regio Sadun zijn ingetrokken. U zou Irak hebben verlaten omwille van de problemen die u kende in Bagdad. Op 5 maart 2007 zou u uit de garage waar u werkte door terroristen zijn ontvoerd. Uw ontvoerders zouden ermee gedreigd hebben u te doden indien u niet met hen wenste samen te werken. Ze zouden u gevraagd hebben mee te werken aan het plaatsen van bommen in auto's. Daarna zou u zijn vrijgelaten. De volgende dag zou u de hulp hebben ingeroepen van de politie. De politie zou u hebben meegedeeld dat ze u niet konden beschermen. Korte tijd later zou u een tweede keer ontvoerd zijn. Uw ontvoerders zouden op de hoogte zijn geweest van het feit dat u een klacht tegen hen had neergelegd. Om uw leven te redden zou u hebben ingestemd om met hen samen te werken. Na uw vrijlating zou u samen met uw echtgenote en uw dochter (S.) naar het huis van uw ouders in Bagdad zijn gegaan. Op 10 maart 2007 zou u uit Bagdad vertrokken zijn en naar Mosul zijn gegaan. Een dag later zou u Irak hebben verlaten. U zou op 2 april 2007 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag, op 2 april 2007, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

2.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ (...) Er dient immers te worden vastgesteld dat enkele elementen de geloofwaardigheid van uw verklaring gans uw leven in Bagdad te hebben gewoond ernstig in het gedrang brengen. Zo antwoordde u vaak onvolledig en incorrect op enkele essentiële kennisvragen aangaande Bagdad. Kopieën van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich hiervoor baseerde werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat u zich het volledige adres in de wijk Camp Sara, waar u sinds uw geboorte tot aan uw huwelijk in 2004 verklaarde te hebben gewoond, niet meer volledig kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder verklaarde u foutief dat het Nationaal Theater zich in Karradat Maryam bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het Nationaal Theater ligt in de wijk Wahda, aan het Al-Fatah plein. De door u aangehaalde wijk, Karradat Maryam, ligt aan de andere kant, namelijk aan de Westelijke oever van de Tigris. Alsook foutief zei u dat de hotels Sheraton en Palestine in de Filistin straat zijn gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit de informatie blijkt dat beide hotels gelegen zijn nabij 'Ferdos square' in de Sadun wijk. De door u genoemde Filistin straat ligt een drietal kilometer naar het noordoosten toe. Verder is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bleek van het feit dat met 'Mantaqa Khadra' (groene zone) thans de internationale zwaar bewaakte zone in het centrum van Bagdad wordt bedoeld, waar zich momenteel de nieuwe Irakese autoriteiten, de coalitietroepen, de Verenigde Naties en de meeste ambassades bevinden. Toen hiernaar werd gevraagd verklaarde u dat hiermee het 'Ferdos plein' wordt bedoeld en het 'groene zone' wordt genoemd omdat het een mooie toeristische regio is (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u na de val van het regime in 2003 nog in Bagdad hebben gewoond ernstig in het gedrang, temeer daar bij de inwoners van Bagdad algemeen is geweten dat hiermee de 'Internationale Zone' wordt bedoeld. Verder moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd waar de universiteit van Bagdad zich bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde verder dat de Amerikaanse ambassade zich in de wijk Mansur bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook dit antwoord is foutief. De Amerikaanse ambassade is gelegen in de 'green zone' en de wijk Mansur is twee tot drie kilometer westelijker gelegen. Bovendien is uw verklaring voor het CGVS als zou de wijk Mansur zich in het stadsdeel Rusafah bevinden niet correct, daar deze wijk gelegen is in al Karkh. Verder antwoordde u op de vraag welke de districten zijn van Bagdad onvolledig. U vernoemde de districten Karkh, Rusafah, Adhamiya en Karrada. De andere districten van Bagdad kende u echter niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Voorts is het uiterst merkwaardig dat u slechts één voorbeeld kon geven van een aanslag of explosie in de wijk waar u woonde sinds uw huwelijk in 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans is algemeen geweten dat de wijk Sadun na de val van het regime in 2003 tot één van de gevaarlijkste wijken van Bagdad behoort. Tot slot zei u

verkeerdelijk dat er zich in Park Sadun een Armeense kerk bevindt die 'Um Al Maouma' (Moeder der Natie) wordt genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit de informatie blijkt dat er zich in Park Sadun weliswaar een kerk bevindt maar de kerk wordt 'Virgin Mary' genoemd. Deze kerk is bovendien een kerk van de Zevendaagse Adventisten en dus geenszins, zoals u stelde voor het CGVS, een Armeense kerk.

Tot slot dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw echtgenote X (O.V.X) over de wijk waar jullie sinds jullie huwelijk in augustus 2004 zouden hebben gewoond bijna niets kon vertellen.

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u de laatste jaren in Bagdad (Centraal-Irak) hebben gewoond. Aldus kan ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas dat zich volledig in Bagdad zou afspelen, noch aan uw vrees die u bij een eventuele terugkeer naar Bagdad zou hebben. U slaagt er aldus ook allerm minst in het bestaan van een reëel risico op lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maken. In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte waarom het voor u en uw echtgenote niet mogelijk zou zijn om in Iraaks Koerdistan, meer bepaald in Zakho, te wonen. Uit uw asielverklaringen blijkt immers dat u in Zakho verschillende familie-en verwantschapsbanden heeft. Zo is uw echtgenote van Zakho afkomstig en haar familie woont er. Ook uw huwelijk werd in 2004 in Zakho voltrokken en uw dochter werd er geboren. Tijdens het interview voor het CGVS haalde u de algemene problemen aan voor inwoners uit Centraal-Irak die zich sinds de val van het regime in 2003 in de Koerdische regio's wensen te vestigen, maar u kon geenszins aantonen dat voor u persoonlijk een vestiging in Zakho niet mogelijk zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Niets in uw asielrelaas wijst er immers op dat u tijdens uw verblijf in Zakho na de val van het regime in 2003 problemen met de Koerdische overheid zou hebben gekend of gedwongen zou zijn geweest de regio te verlaten. U legde hiervan ook geen enkel begin van bewijs neer. Toen uw echtgenote werd gevraagd waarom jullie niet in Zakho kunnen wonen gaf zij enkel aan dat de mensen waarmee u problemen kende overal aanwezig zijn. Nergens maakte zij melding van het feit dat u geen toestemming zou hebben gekregen van de Koerdische overheid om in Zakho te verblijven (zie gehoorverslag CGVS Xx, p. 5) of onder druk werd gezet de regio te verlaten. In dit kader dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het door u neergelegde nationaliteitsbewijs is gezien bovenstaande observaties niet van die aard dat ze de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin kan ombuigen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een manifeste appreciatiefout begaat.

Verzoeker betoogt dat het CGVS ten onrechte weigerde de vluchtelingenstatus toe te kennen en dat er wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij stelt dat de door het CGVS geciteerde leemtes in zijn kennis over Bagdad niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het CGVS heeft volgens verzoeker ten onrechte geen rekening gehouden met zijn jonge leeftijd, zijn lage scholingsgraad en het feit dat hij op een aantal andere kennisvragen wel degelijk het juiste antwoord kende. Hij wist onder andere meerdere namen van cinema's te geven die zich bevinden in de regio waar hij woonde. Hij wijt dit aan het feit dat deze deel uitmaakten van zijn persoonlijke levenssfeer, hetgeen verklaart waarom hij geen of een onvolledig antwoord gaf op andere vragen, zoals de exacte ligging van enkele hotels. Zijn echtgenote en hijzelf hebben nooit in een hotel gelogeed. Verzoeker wijst erop dat de Iraakse autoriteiten weinig of geen vat hebben op mensen of groeperingen in Irak die de vaste wil hebben om aanslagen te plegen of wraakmaatregelen te nemen, zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten niet meer dan dode letter is.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, zodat de beweerde schending niet dienstig wordt ingeroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekers verklaring dat het CGVS geen rekening hield met zijn jeugdige leeftijd, is niet dienstig, daar uit het administratief dossier blijkt dat hij verklaarde zijn hele leven in Bagdad te hebben gewoond en hij deze stad op 25-jarige leeftijd zou hebben verlaten (stuk 3, p.4; stuk 10, p.4, 6).

Dat verzoeker op een aantal vragen over Bagdad wel kon antwoorden, doet ondanks zijn lage scholingsgraad geen afbreuk aan het feit dat van iemand die gedurende 25 jaar in Bagdad beweert te hebben gewoond, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande (i) het adres waar hij beweert te hebben gewoond (ii) het Nationaal Theater (iii) de hotels Sheraton en Palestine, die in de wijk gelegen zijn waar verzoeker beweert te hebben gewoond (iv) de 'groene zone' (v) de universiteit van Bagdad (vi) de Amerikaanse ambassade aldaar (vii) de wijk Mansur (viii) de districten van Bagdad (ix) de aanslagen en explosies die in zijn wijk hebben plaatsgevonden (x) de kerk van zijn geloofsgemeenschap.

Dat zijn gebrek aan geografische kennis te wijten zou zijn aan het feit dat de gestelde vragen geen betrekking hadden op zijn persoonlijke levenssfeer, kan niet worden aanvaard gelet op de aard van de vragen. Dit klemde des te meer daar hij ook geen antwoord kon geven op de vragen die handelden over de wijk waarin hij beweert te hebben gewoond en de aanslagen en explosies die zich daar hebben voorgedaan.

Verzoekers beweerde verblijf te Bagdad en de daaruit volgende problemen zijn derhalve niet aannemelijk. De motivering is terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit beweert te bezitten niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.4.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/4, §2, b) en c), van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt. Hij riskeert het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en wijst erop dat zijn leven in gevaar is in Irak ingevolge het bestaande willekeurige geweld, gelet op het binnenlands gewapend conflict dat op heden nog steeds gaande is. Verzoeker ontkent dat er voor hem een intern vluchtalternatief voorhanden is en stelt dat het niet is omdat zijn echtgenote familiebanden heeft in Zakho, dat dit *ipso facto* inhoudt dat hij er zich probleemloos zou kunnen vestigen. De lokale bevolking in Noord-Irak weigert volgens verzoeker om vluchtelingen uit Centraal-Irak woningen te verhuren of te verkopen en aanziet mensen die afkomstig zijn van Centraal-Irak als vijanden. Hij stelt dat de veiligheidstoestand in Noord-Irak de voorbije weken wel degelijk is verergerd en verwijst ter staving hiervan naar een aantal recente persartikels, waaruit blijkt dat meerdere bomauto's tot ontploffing werden gebracht op drukke plaatsen, waarbij tientallen onschuldige burgers om het leven zijn gekomen.

2.4.2. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat (i) verzoeker geboren is te Dohuk (stuk 10, p.4) (ii) hij zijn afkomst, verblijf en problemen te Bagdad niet aannemelijk maakt (zie sub 2.3.2.) (iii) zijn echtgenote afkomstig is uit Zakho en daar familie heeft (stuk 3, p.2, 5), kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij daar verblijft overeenkomstig artikel 48/5, §3, van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in de noordelijke provincies onder

de effectieve controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (stuk 14, "landeninformatie"). Deze informatie wordt niet weerlegd door de persartikelen die door verzoeker worden neergelegd, aangezien geen van de vermelde incidenten plaatsvond in één van de noordelijke, door de KRG gecontroleerde provincies. Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.5.1. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel miskent, gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor op het CGVS. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit.

2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., X., nr. 82.301, 20 september 1999). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (zie sub 2.3.2. en 2.4.2.).

3. Inzake X:

3.1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, Armeens christen zijn en afkomstig zijn van X. Op X zou u in X gehuwd zijn met X (O.V. X). Na uw huwelijk zou u bij uw echtgenoot in de X straat in Bagdad zijn gaan wonen. Op 25 april 2005 zou u in X bevallen zijn van uw dochter (S.). Na het doopsel van uw dochter zou u samen met uw echtgenoot naar Bagdad zijn teruggekeerd. U zou op 10 maart 2007 samen met uw echtgenoot en uw dochter Irak ontvlucht zijn, nadat uw echtgenoot in Bagdad door terroristen werd ontvoerd. Op 2 april 2007 zou u in België zijn aangekomen. Dezelfde dag, op 2 april 2007, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaart dat u en uw echtgenoot Irak zijn ontvlucht uit vrees voor jullie leven in Bagdad."

3.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op basis van de verklaringen van uw echtgenoot tot de vaststelling is gekomen dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn recent verblijf in Bagdad, en aldus ook niet aan de door hem beschreven problemen begin 2007 in Bagdad. Er werd in zijn hoofde dan ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Ook uw kennis van Bagdad is uitermate gering. U verklaarde na uw huwelijk in augustus 2004 met uw echtgenoot in Park Sadun in Bagdad te zijn gaan wonen, maar bleek niet op de hoogte te zijn van het volledig correcte adres in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Ook het exacte adres van uw schoonouders kon u niet geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Alsook kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd naar de naam van de rivier die door Bagdad stroomt. U bleek vervolgens weliswaar op de hoogte van het feit dat één van de stadsdelen in Bagdad 'Kharkh' wordt genoemd, maar gevraagd naar de naam van het andere stadsdeel moest u wederom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Alsook wist u niet in welke stadsdeel Park Sadun zich bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Evenmin wist u of Park Sadun ver van de rivier gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd vervolgens waar de dichtstbijzijnde winkel zich ten opzichte van uw huis bevond moest u wederom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Alsook kon u geen enkele naam van uw burens in Bagdad geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Op de vraag welke gebouwen, monumenten, winkels men aantreft als men uw huis in Park Sadun verlaat, zei u dat er administraties waren en ook winkels. Gevraagd welke administraties u precies bedoelt en hoe de winkels (eigenaars van de winkels) in de buurt van uw huis werden genoemd moest u wederom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Van iemand die meer dan twee jaar in Bagdad beweert te hebben gewoond kan toch een minimum aan kennis van haar wijk verwacht worden. Uw verklaring als zou u nooit buiten zijn gekomen en uw echtgenoot alle boodschappen deed is allerm minst afdoende (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat ook aan uw bewering na uw huwelijk (in 2004) in Bagdad te hebben gewoond geen enkel geloof kan worden gehecht. Aldus kan ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas dat zich immers volledig in Bagdad zou afspelen, noch aan uw vrees die u bij een eventuele terugkeer naar Bagdad zou hebben. U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor jullie leven in Bagdad. De vraag die zich hier opdringt en rekening houdend met het feit dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering als zouden jullie na jullie huwelijk in Bagdad hebben gewoond, is waarom jullie niet in X zouden kunnen wonen. Toen hiernaar werd gevraagd verklaarde u dat de terroristen jullie overal konden raken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen in Bagdad is dit antwoord niet afdoende. In dit kader dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk uw nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw dochter niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen wijzigen."

3.3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat het CGVS een manifeste appreciatiefout begaat.

Verzoekster betoogt dat het CGVS ten onrechte weigerde de vluchtelingenstatus toe te kennen en dat er wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Zij stelt dat de door het CGVS geciteerde leemtes in haar kennis over Bagdad niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Het CGVS heeft volgens verzoekster ten onrechte geen rekening gehouden met haar jonge leeftijd en lage scholingsgraad. Verzoekster wijst erop dat de Iraakse autoriteiten weinig of geen vat hebben op mensen of groeperingen in Irak die de vaste wil hebben om aanslagen te plegen of wraakmaatregelen te nemen, zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Verzoekster verklaart ter zitting geen eigen asielmotieven te hebben en zich te beroepen op de problemen van haar echtgenoot.

3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, zodat de beweerde schending niet dienstig wordt ingeroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeksters verklaring dat het CGVS geen rekening hield met haar jeugdige leeftijd, is niet dienstig, daar uit het administratief dossier blijkt dat zij verklaarde gedurende meer dan twee jaren in Bagdad te hebben gewoond, op een leeftijd van 22 tot 25 jaar (stuk 10, p.4, 9).

Ondanks haar lage scholingsgraad kan van verzoekster, die beweert sinds 2004 in Bagdad te hebben gewoond, worden verwacht dat zij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen inzake (i) het adres waar zij beweert te hebben gewoond (ii) het adres van haar schoonouders (iii) de naam van de rivier die door Bagdad stroomt (iv) de stadsdelen van deze stad (v) het stadsdeel waar zich de wijk bevindt waar zij beweert te hebben gewoond (vi) de ligging van haar wijk (vii) de winkels, gebouwen en monumenten die zich daar bevinden (viii) haar burelen. Dit alles klemde des te meer, daar verzoekster beweert na

haar huwelijk met haar echtgenoot in augustus 2004 in Bagdad te zijn gaan wonen, terwijl uit het voorgaande blijkt dat het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot in Bagdad heeft verbleven (zie sub 2.3.2.).

De bestreden beslissing oordeelde derhalve terecht dat verzoeksters verblijf en problemen te Bagdad niet geloofwaardig zijn en wordt door de Raad overgenomen.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit beweert te bezitten niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

3.4.1. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/4, §2, b) en c), van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt. Zij riskeert het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en wijst erop dat haar leven in gevaar is in Irak ingevolge het bestaande willekeurige geweld, gelet op het binnenlands gewapend conflict dat op heden nog steeds gaande is. Verzoekster stelt dat de veiligheidstoestand in Noord-Irak de voorbije weken wel degelijk is verergerd en verwijst ter staving hiervan naar een aantal recente persartikels, waaruit blijkt dat meerdere bomauto's tot ontploffing werden gebracht op drukke plaatsen, waarbij tientallen onschuldige burgers om het leven zijn gekomen.

3.4.2. Gelet op verzoeksters afkomst uit X, het feit dat zij daar 22 jaren heeft gewoond en er familie heeft (administratief dossier, stuk 10, p.4, 9; stuk 3, p.3), kan van haar overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de voormelde wet van 15 december 1980 redelijkerwijze worden verwacht dat zij daar verblijft, aangezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in de noordelijke provincies onder de effectieve controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (stuk 14, "landeninformatie"). Deze informatie wordt niet weerlegd door de persartikelen die door verzoekster worden neergelegd, aangezien geen van de vermelde incidenten plaatsvond in één van de noordelijke, door de KRG gecontroleerde provincies. Derhalve kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.5.1. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel miskent, gelet op de door haar uitgewerkte argumenten tijdens het gehoor op het CGVS. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit.

3.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., X., nr. 82.301, 20 september 1999). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (zie sub 3.3.2. en 3.4.2.).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 december 2007 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.